

af denne eller lignende Natur. Jeg vil endvidere mere sige, at dersom det er saa absolut forkasteligt at nyde Spiritus og drikke en Baier, som det har været fremfat fra flere Sider i Salen i de sidste Dage, saa er dette Lovforslag efter min Formening i sit Indhold absolut urigtigt. Det er da ikke ad den Veie, vi skulle forbyde det. Thi er det forkasteligt, er det en Gift for Smaamanden, da maa det ogsaa være en Gift for den Velhavende. Man forhindrer Smaamanden i at nyde disse Varer, men man forhindrer jo slet ikke den Velhavende deri. En Kjus, selv i Brændevin, bliver overkommelig selv for den Velhavende ogsaa efter denne Lov, men jeg synes, det er lige saa betænkeligt for Samfundet, at vi fordærve de Større i Samfundet som de Smaa, og skal altsaa Etiketten være det bestemmende, forekommer det mig, at vi maa forandre hele Lovens Indhold, saaledes at vi forbyde al Fabrikation, al Indførsel og al Forhandling af Spirituosa, at vi faae rent Land ligesom det i sin Tid krævedes for Smørret. Man vilde jo da forbyde Margarinen som et Stof, der var Gift for os her i Landet. Man vilde forbyde baade Fabrikationen og — ja jeg tror dog ikke, der var Tale om Indførselen strax — men her vilde det blive Fabrikationen, Indførselen og al Forhandling; Spirituosa maa absolut ikke nydes. Det synes mig, at al den Tale om baade det Ugudelige og det Fordærvelige i at nyde en Snaps eller drikke en Baier maatte føre dertil, men, mine Herrer, det er endda ikke tilstrækkeligt. Jeg vil antage, at Vinen og de mange øvrige forfalskede Spirituosa, som vi have omkring i Landet, maa gaa jamme Veie. Vi maatte ligeledes forbyde al Vinfabrikation, al Fabrikation af saakaldte Vine, al Indførsel af Vin, al Dyrkning af Druer og al Handel dermed; thi det kan jo ikke være nok, at de ikke fordærves, som kun have Raad til at drikke Brændevin og Baier, vi maa ogsaa værne om dem, som drikke hede Vine og Champagne. Skulde man indvende imod mig, at selv Gift har sin Betydning i Lægekunsten for Dyr og Mennesker og ved adskillige Fabrikationer, saa kunne vi jo sige; ja saa erhverve vi alle Apotheker og udsælge derfra — naturligvis med den sædvanlige Abnace af fra 600 til 1,000 pCt. — den fornødne Spiritus, Vin, Brændevin og baierisk Olf, som Lægerne foreskrive som nødvendigt for Sundheden. Saadanne Forandringer og saadanne Foranstaltninger kunde jeg forlitte med al den Moral tale om det Giftige ved Bruagen af disse Varer. Men ser jeg saa paa selve Lovforslagets Indhold, efter at jeg nu er gaaet forbi Etiketten, ja,

da ser jeg ganske rigtig ikke rettere, end det er en ret og slet Stattelov, en Stattelov forelagt af den nuværende Regering for det nuværende Folkething. Enhver Stattelov er jo et Sugeværk for Statskassens Forvalter, altsaa for Regeringen, et Sugeværk, der munder ud i Skattehernes Lomme, og det, der er det Giendommelige ved dette Instrument, som vi her forhandle, dette Sugeværk, er, at det efter Etiketten ser ud som en Flaske med Livselixir, men i Virkeligheden er et ganske simpelt Pumpeværk, Regeringen staar bag ved og pumper 17 Mill. ud af den allerede i Forveien stærkt beskattede og bebyrdede Befolknings Lomme. Dersom nu denne Pumpe gif saaledes, dersom det var saaledes indrettet, at den tog dybest hos dem, der havde flest Penge i Lommen, men forholdsvis mindre dybt hos dem, der havde saa Penge, dersom den var et saadant retfærdigt Pumpeværk, som jeg kunde tænke mig at f. Ex. et Lovforslag om en Formue og Indkomstskat selvfølgelig med stigende Skala var — Intet kan jo være fuldt retfærdigt i denne strøbelige Verden — ja saa var Stillingen en anden, men dette Pumpeværk tager uden Hensyn til, hvad en Mand eier, det tager blot, hvad det skal bruge. Vi have tidligere her i Salen været enige om, at en Forbrugsstat i sit Princip var en fordømmelig Stat, fordi den hvilede saa ujævnt paa Befolkningen, at den umulig kunde være baseret paa det retfærdigste, det eneste retfærdige Grundlag for en Stat, nemlig Skatteevnen, men det betyder naturligvis ikke, at den høie nuværende Regering vil tage det allermindeste Hensyn til denne almindelige Betragtning, der saaledes tidligere er gjort gjældende her i Thinget. Men jeg skal ikke udvikle nærmere, hvorledes en Stat paa Forbrug og Fornødenheder, hvorefter en Mand med Familie, Kone og 5 Børn, der lever fra Haanden og i Munden, bliver nødt til at betale til Statskassen mangedobbelt det, som Naboen, den rige Bebervend, betaler til Statskassen. Det er sikkert — jeg skal ikke udvikle det videre, thi det er jo bekendt for os Alle og mere eller mindre erkendt — at Bestræbelserne her i Thinget, siden vi første Gang fik Forbrugsstatteloven til Revision i 1871—72, og den Tankegang, der er udtalt her i Thinget, aldrig ere gaaede i Retning af at forhøje de Sætser, som ere bestaaende i Forbrugsstattelovgivningen. Tværtimod har der stadig været en Erkjendelse af, at Forbrugsstaten hviler paa et urigtigt og uretfærdigt Princip mod Smaafolk, og man er stadig gaaet ud paa, at Indtægten skulde blive mindre ved en Revision. Smidlertid ere vi ikke naaede videre end, at